

[Holger Larsen.]

Mennesker. Landkommunerne tør altsaa ikke disponere og give de gamle Brændsel.

For at komme disse Kommuner til Hjælp, som ikke har kunnet give Brændselshjælp eller kun et mindre Kvantum, har vi stillet dette Ændringsforslag til Lovens § 6, saaledes at By- og Landkommuner stilles lige, idet Landkommunerne faar samme Ret som Bykommunerne til at yde Sygehjælp, Hospitalsophold, og hvad der nu tales om i Paragraffen, naturligvis mod at den personlige Hjælp, man kan yde efter § 6, bliver lige stor for By og for Land. Denne Ændring vil gavne Landkommunerne. For imidlertid ogsaa at komme de Bykommuner til Hjælp, der ikke har kunnet yde Brændselshjælp, foreslaar vi i 2det Stykke den Ændring, at den Hjælp, som nu udgør $\frac{1}{20}$, forhøjes til $\frac{1}{14}$; det vil sige, man forhøjer Procenten af Grundbeløbet fra 5 til omkring 7. Hvis man foretager denne Ændring, tror vi, at man i Aar vil være i Stand til baade paa Landet og i Byerne at yde Brændselshjælp; hvorvidt det ad Aare vil være tilstrækkeligt, skal jeg ikke ved denne Lejlighed udtale mig om; selv om man staar overfor en ny Lov, der kun har været prøvet et Aars Tid, er Kravene til den personlige Hjælp, som skal søges særskilt i hvert enkelt Tilfælde, maaske mindre, end de vil blive i Fremtiden. Det er altsaa vort Haab, at man i alt Fald i Vinter vil kunne komme igennem, saaledes at de gamle alle Steder bliver i Stand til at faa Brændsel. Skulde man frygte for, at der skulde ske Misbrug, maa jeg henvise til, at det dog er Kommunerne, som i hvert enkelt Tilfælde tager Beslutning om, hvorvidt de gamle skal have et Beløb til Brændsel eller ej.

Desuden foreslaar vi, at Lovens § 22, 3die Stykke, udgaar. Dette Stykke bestemmer, at Personer, der er berettigede til $\frac{2}{3}$ Hjælp, ikke kan faa Sygehjælp eller personlig Hjælp. Meget ofte er det netop disse Personer, som trænger mest til personlig Hjælp. De Personer, der er Tale om, er Personer, der ikke er fyldt 65 Aar, men som er kommet ind under Aldersrenteloven i Henhold til § 22, der er en Overgangsbestemmelse; i samme Øjeblik de opnaar 65 Aars Alderen, bliver de, der bor i Byer, berettigede til Sygehjælp og, hvad enten de bor i Byer eller paa Landet, til personlig Hjælp. Denne Overgangsperiode udløber 1932, saa er alle de paagældende Personer blevet 65 Aar. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvor mange Personer denne Bestemmelse omfatter, men jeg har den Opfattelse, at det ikke kan være saa forfærdelig mange; de, der ved Lovens

Vedtagelse var 64 Aar, gled allerede Aaret efter over og blev fuldt berettigede, og saaledes er det gaaet Aar efter Aar, saa at der nu ikke kan være Tale om ret mange Personer. Naar man i sin Tid optog disse Personer, der faar $\frac{2}{3}$ Hjælp, var det, fordi de trængte og ikke kunde vente, indtil de blev 65 Aar, og de er meget uheldigt stillede, ofte hænger det sammen med deres Helbredsforsølg, Arbejdsløshed o. s. v., i de allerfleste Tilfælde vil disse Personer trænge til al den Hjælp, man kan give dem. Den Gang man lavede Loven, kunde man, selv om man havde en 10-aarig Overgangsbestemmelse, have ført dem op og givet dem fuld Hjælp i den Tid. Jeg husker fra Debatten den Gang, at man, navnlig fra anden Side, var meget forsigtig med at gøre det. Naar vi nu foreslaar, at disse Mennesker skal have personlig Hjælp, kunde det se ud, som om man i nogen Grad gik imod det, Loven den Gang indførte, idet Kommunerne naturligvis ved at give personlig Hjælp til en saadan $\frac{2}{3}$ understøttet Person meget nemt kan bringe ham op paa fuld Understøttelse. Det mener jeg imidlertid heller ikke, der er nogen Fare ved, de glider ikke alle sammen kritikløst derop, Kommunalbestyrelsen skal i det enkelte Tilfælde bestemme, hvorvidt den vil give dette personlige Tillæg eller ikke. Desuden maa man erindre, at disse Mennesker, fordi de er Aldersrentenydere, selv om de ikke er fulde Nydere, i Henhold til en Bestemmelse i Loven ikke kan faa Hjælp af Kommunens Hjelpekasse. Jeg vil meget anbefale, at man ogsaa paa dette Punkt imødekommer os.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis og paa det radikale Venstres Vegne anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Indenrigsministeren (Kragh): Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Holger Larsen) nu har gjort Rede for, falder dette Lovforslag i to Afdelinger, for det første foreslaas der en ændret Affattelse af Aldersrentelovens § 6 og dernæst, at Lovens § 22, 3die Stykke, udgaar. Formaålet med den foreslaaede Ændring af § 6 er i Fremtiden at stille alle Kommuner ens med Hensyn til Adgang til at yde Sygehjælp, Hjælp til Hospitalsophold, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer o. s. v., og dernæst at Bykommunernes Adgang til at yde det personlige Tillæg ændres saaledes, at den paagældende Brøk — $\frac{1}{20}$ af de i Henhold til Taksterne ydede Beløb — forhøjes til $\frac{1}{14}$, medens Brøken $\frac{1}{5}$ for Landkommunernes Vedkommende nedsættes til $\frac{1}{14}$, d. v. s.